

Forbring paa at blive i fuldeste Maade anerkjendte som Landets Børn, fra den Rettighed, som de ønske at nyde.

Ordføreren: Gylbig Forbring paa at blive anerkjendte for Landets Børn kan man, troer jeg, ikke saaledes indrømme Fremmede, fordi de have boet her i nogle Aar og maaskee opnaaet Næringsrettighed; der maa virkelig noget Mere til. Udvalget har ikke engang, saaledes som den ærede Taler sagde, opstillet strengere Forbring, men har kun søgt at give Regler for de Forbring, der stilles, og herved har man støttet sig til ibligere Aars Praxis. Hvad angaaer Forskjellen paa Tydske og Svenske og Norske, saa hører jeg til dem, der ikke søge at vedligeholde et Nationalhad; men, naar vi tale om, at Fremmede skulle blive Landets Børn og leve sig ind i Danmark, saa er der en naturlig Forskjel i saa Henseende tilstede, som Ingen kan udslette. Det er naturligt og let for en Nordmand at blive Dansk og for en Dansk at blive Nordmand; det er temmelig let for en Svensk at blive Dansk og for en Dansk at blive Svensk; thi der er ikke en Dag, hvor Nordmænd ikke uden at føle sig fremmede sætte sig i Forbindelse med Danske, og der er ikke en Dag, paa hvilken Svenske og Danske, naar de mødes, ikke træde i Forbindelse med hverandre uden nogen Vanskelighed. Men der er en Adskillelse, som Naturen nu engang har sat, og som vi ikke kunne udslette, imellem Danske og Tydske — og det ikke blot mellem Danske og Tydske, men ogsaa f. Ex. mellem Danske og Franske —, og, mine Herrer, den ligger ikke blot i Sproget, men ogsaa i den naturlige Meddelelse, det Samliv, der finder Sted imellem dem, der tale og scribe eet Sprog, idet en Nordmand kan læse Dansk, medens en Tydsk ikke kan læse Dansk, undtagen hvis han specielt har lagt sig derefter. Nu kan der være Forskjel imellem Individierne; men vi kunne ikke holde os til Individierne, dem kjende vi ikke, vi kunne kun holde os til det Almindelige. Og det er ikke Udvalget, der er faldet derpaa; det er jo den danske Rigsdag til enhver Tid lige fra Først af, der, som det er ophøst af Udvalget, har foreslaaet til Indfødsrets Meddelelse en Række af Nordmænd og Svenske,

som kun opfyldte de mildere Betingelser, og det er dernæst Indenrigsministeren; Indenrigsministeren har ikke foreslaaet Noget udenfor Norske og Svenske, uden at de have opholdt sig her i Landet i en Række af 10 Aar, men Indenrigsministeren har selv foreslaaet en Nordmand, som kun har opholdt sig her i 6 Aar, og en Svensk — jeg troer ikke, det skulde have været gjort —, som har opholdt sig her i 3 Aar, samt 2 Nordmænd, der kun have opholdt sig her i 2 Aar. Det er Noget, som vi engang have antaget bør skee, og vi bør ikke stille det som Noget, der berører paa en forskjellig Synsmaade; men vi skulle betragte det som et simpelt praktisk Forhold, at de nordiske Folk, der tale deels det samme, deels et med vort overordentligt nært beslægtet Sprog, staae os meget nærmere end alle andre Folk, der tale andre Sprog, og det er de praktiske Conseqventer deraf, som vi skulle tage.

Tobiesen: Den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Jeszen) yttrede sig meget bestemt imod det af mig stillede Endringsforslag og yttrede ved denne Leilighed, at han ikke kunde Andet end ansee de af mig for Indfødsrets Erhvervelse opstillede Regler for i og for sig rigtige, men som dog værende af en reent theoretisk Natur. Jeg gad dog vide, hvorledes han vil kunne mene, at almindelige Regler skulde kunne opstilles i saadanne Tilfælde, uden at maatte have en theoretisk Natur. Det er netop, saasnart der foreligger en Mængde enkelte Tilfælde, at man er nødsaget til at udfinde visse theoretiske Regler, som man da anvender paa de foreliggende Tilfælde, for saa i det Hele taget at faae noget Heelt og Fornuftigt ud. Det forekommer mig at ville være til liden Nytte, at man anseer visse Regler for theoretisk rigtige, men naar man skal anvende dem i Praxis, saa dog ikke vil godkjende disse Regler, som man selv opstiller. Jeg maa bestemt modsigte, at jeg stiller strengere Forbring end Udvalget, thi mine Forslag gaae netop ud fra de Regler, som Udvalget har erklæret at være dem, som man egentlig bør holde sig til, saasnart man ikke vil komme ind paa et vilkaarligt Gebeet; det er disse Regler, jeg mener, man ikke bør fravige, men som man,